

BLOEDINKT

BLOEDINKT

Aurelia Young

Auteur: Aurelia Young
Uitgave: Soft cover
ISBN: 9789464659764
Copyright © 2023 by Aurelia Young

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en auteur. Uitzondering op deze regel is in het geval van een korte citatie voor het maken van een review. Voor meer informatie, neem contact op met Brave New Books.
www.bravenewbook.nl

Eerste soft cover editie 2023

Ook verkrijgbaar als Ebook

Voorwoord

Ik draag dit werk op aan mijn man, mijn hart, die mij altijd steunt en die me heeft geholpen om het boek af te krijgen door het boek te lezen en door mij feedback te geven. Dankjewel mijn lief... dat je me geholpen hebt.

29 september 2023, Noord-Brabant, Nederland

PROLOOG

De deur vloog open, een jongen met een mes in zijn hand stond in de keuken van de oude vrouw. De angst in de blik van de vrouw was meteen zichtbaar. Na een paar seconden herkende ze de jongen die ze al tientallen jaren niet had gezien. Haar jongere broer stond voor haar neus... hij was niet veranderd met de tijd, maar zij wel.

“Imion...” Mompelde ze. Haar stem was zacht, maar er was geen angst in te bekennen, alleen verbazing.

“We hebben je eindelijk gevonden.” Fluisterde de duistere jongen terug. Achter hem stonden vier anderen die de oude vrouw niet herkende van vroeger. Waarschijnlijk weer nieuwe hielenlikkers. Dacht ze.

“Waar is het boek?”

“Ik heb het verbrand.” Haar ogen glinsterden triomfantelijk toen ze de blik van de jongen zag. Haar gerimpelde vingers grepen naar haar ketting, ze drukte een knop in waarna een alarmsignaal uit de ketting kwam. “Ga mijn huis uit!” Siste ze kwaad. Ondanks dat de vrouw ruim in de tachtig leek te zijn barstte ze van vechtlust!

“Ik geloof je niet, zusje! Ik vraag het nog één keer, Marina. Ik zal je sparen als je ons verteld waar het boek is. Misschien laten we je wel weer terugkeren naar huis voordat je oude botten tot stof vergaan.”

Plotseling kwam er een krakende stem uit het elektronische kettinkje: “Mevrouw Lichthart! Kunt u me vertellen wat er gebeurd is?”

De jongens lachten op het moment dat Imion een teken gaf. Ze liepen naar binnen en gingen om me heen staan.

“Er wordt ingebroken in mijn huis! Bel de politie en zeg dat ze hier komen!” Haar stem veranderde drastisch... nu was de angst wel hoorbaar. De oude beenderen van de vrouw trilden als een rietje, het leek net alsof ze op het punt stond om door haar benen te zakken. Imion liep met een grijns naar zijn zus toe, trok de ketting uit haar handen en begroef het mes diep in haar buik voordat ze ook maar een woord kon uitten! De bruine ogen van de vrouw staarden naar het mes dat nu in haar lichaam zat. Donker bloed drupte op de vloer toen haar broer het mes uit haar buik trok.

Marina belandde op de grond en drukte haar wond dicht met trillende handen. Ze kreunde luid terwijl ze net zo bleek werd als de vloer van de keuken. Wanhopig bleef de vrouw op de wond drukken, maar het had geen zin... ze zou sterven.

“Doorzoek het huis! Snel!”

De jongens lieten haar achter waar ze was gevallen en deden wat hun leider hun opdroeg. Dat gaf haar de kans om te proberen om op te staan. Imion had geen aandacht voor zijn zus die nu op het randje van de dood stond en ging aan de slag om haar geliefde huis ondersteboven te keren! Het lukte de vrouw om op te staan, ondanks alle pijn in haar broze lichaam. Ze schuifelde stapje voor stapje ongezien door de keuken en schreef iets op een blaadje met haar bebloede handen. Ze leunde tegen het aanrecht om zichzelf staande te houden toen ze klaar was met het schrijven van het korte bericht. De jongens smeten alle boeken op de grond, het tv-toestel bonsde over de vloer samen met de videobanden. Verzwakt keek ze toe met haat in haar ogen hoe de schoften het huis bevuilden met hun aanwezigheid.

De deuren naar de tuin stonden nog open. Het bloed liep langs haar benen omlaag terwijl ze naar buiten schuifelde. Daar, dicht bij de vijver stond de boom... haar enige kans!

De sirenes waren hoorbaar in de verte... ze was bijna bij de boom! Blauwe lichten knipperden over de heg, de politie was er eindelijk! De schaduwen van de jongens dansten over het gras terwijl ze wegreunden voor de politie. Het maakt toch niets uit... ze zullen het nooit vinden. Dacht de vrouw die nu moeite had met ademen. Ze leunde tegen de bast van de boom terwijl ze haar ketting van haar nek trok en die samen met het papier in de holte van de boom plaatste. Aan de ketting hing een sleutel die toegang gaf tot de plek waar de jongens naar op zoek waren. De vrouw zakte door haar knieën toen ze had gedaan wat ze moest doen. Ze stierf op de wortels van de grote boom, starend naar de sterren...

HOOFDSTUK ÉÉN

Toen de doods-kist van oma Marijn in de grond verdween liepen de eerste tranen pas over mijn wangen. *Wie zou zo iets doen?* Vroeg ik mezelf voor de duizendste keer af terwijl ik naar de rode rozen keek die op haar doods-kist lagen. Ik hield Lucas stevig vast bij zijn smalle schouder-tjes. Ik probeerde zijn schouder-s niet fijn te knijpen, maar het lukte niet helemaal want Lucas peuterde voorzichtig mijn handen los.

“Kom, we moeten naar huis.” In de auto was het stil tot pap het ons vertelde.

“De politie had me gisteren gebeld en ze denken dat de inbrekers haar waarschijnlijk hebben gedood uit wraak.”

“Wraak?” Gekwetst keek ik mijn vader aan via de binnenspiegel. Dezelfde groene ogen als die van mij keken me aan. Zijn blik zat vol met verdriet en woede.

“Er lag niets waardevols in het huis van oma.” Legde hij uit.

Toen we thuis kwamen ging iedereen naar zijn eigen kamer. Lucas kwam na een uur stilletjes naast me zitten. Ik sloeg mijn arm om zijn schouder-s terwijl we samen huilden.

“Ze is nu op een plek van vrede. Weet je nog wat ze ons vertelde?” Hij schudde zijn hoofd. “Ze zei dat wanneer zij dood zou gaan ze altijd bij ons zal zijn. Vanavond verschijnt haar ster aan de hemel, dus we moeten vanavond even naar buiten gaan om naar haar te zwaaien. Dat had papa aan haar beloofd...” Ik slikte de laatste woorden in. *...toen ze nog leefde.* Al gauw was het avond en moesten we iets eten. Ondanks dat niemand trek had gingen we toch met z’n allen naar beneden om het heerlijke eten van mama te eten. Toen had pap nog meer nieuws.

“Ik moet jullie iets vertellen en het zal niet voor iedereen leuk nieuws zijn... we hebben het huis van oma geërfd en...” Hij keek eerst Lucas aan en daarna gleed zijn blik naar mij. “...dit komt misschien als een grote verrassing, maar mama en ik zouden graag in het huis van oma Marijn willen gaan wonen en dit huis verkopen.”

“WAT?! Waarom? We hebben hier alles!”

“Dat weten we.” Zei pap kortaf, hij leek nu al gepikeerd door mijn reactie. “De belangrijkste reden is dat we het leven in de Randstad zat zijn. Ten tweede, ik heb aan oma beloofd om haar huis... ons huis niet te verkopen.”

“Ik begrijp dat het huis belangrijk voor je is, maar kunnen jullie hier niet wat langer over nadenken? Volgend schooljaar is mijn examenjaar. Kunnen we tenminste wachten tot ik klaar ben met de middelbare? Iedereen gaat daarna toch ergens anders studeren.”

“We hebben de beslissing genomen om toch tijdens de komende zomervakantie te verhuizen. We kunnen met het geld van dit huis haar huis opknappen en zelfs een spaarrekening openen voor jullie studies.”

“En het grootste voordeel is dat het dichterbij in de buurt van papa’s nieuwe werk ligt dan waar we nu wonen.” Zei mam blij.

“Ik wil in ieder geval niet verhuizen.” Ik keek naar Lucas en zag aan zijn gezicht dat hij er minder moeite mee had. *Logisch, jij wordt gepest op school.* Dacht ik geërgerd. Hij zal er niet wakker over liggen. Ik daarentegen had mijn vriendengroep en mijn karateclub moest ik ook opgeven.

We hadden ons oude huis verkocht binnen een mum van tijd. De laatste paar maanden in onze oude vertrouwde stad vielen me zwaar. Ik moest mijn bijbaantje opgeven bij de

bioscoop. Ze hadden me een levensvoorraad aan popcornkorrels meegegeven. Een probleem waar ik tegenaan liep toen ik terug naar huis fietste, is dat ik me toen pas bedacht dat we geen popcornmachine hadden. *Misschien voor mijn verjaardag een machine vragen?*

Daarna hadden mijn ouders een soort afscheidsfeestje geregeld voor mijn vriendengroep en voor mijn karategroep. Het was geen echt afscheid. Het was maar één uurtje rijden vanuit het huis van oma... misschien twee uur met het openbaar vervoer.

En toen begon de zomervakantie aan. De eerste paar weken kon ik uitrusten in ons oude huis... nog even genieten van het warme weer en zwemmen met vriendinnen. Maar toen brak de tijd aan dat we gingen verhuizen.

De dag begon perfect... niet dus. De stress van de afgelopen dagen was voelbaar waardoor iedereen uiterst kortaf of chagrijnig was. Geïrriteerd keek ik uit het raam van de auto. Het oude dorp zag er mistroostig uit toen we de hobbelige straatjes in reden. Mam was druk bezig op haar telefoon met dingen regelen voor de verhuizing terwijl pap reed. Vanwege een omleiding moesten we omrijden waardoor het niet een uur, maar juist twee uur duurde om naar ons nieuwe huis te rijden.

Verveeld keek ik naar pap. Hij lette op de weg en hij merkte niet dat ik naar hem keek via de binnenspiegel. Nog steeds vroeg ik mezelf af hoe hij aan zijn vervormde oren was gekomen. Oma had dezelfde gerafelde oren. *Gelukkig hebben wij normale oren gekregen!*

Toen ik weer aan haar dacht brak mijn hart bijna meteen... ze was zo'n geweldige oma! Ze kon als de beste verhalen vertellen. We gingen vroeger elke zomer naar oma toe. Opa hadden we nooit leren kennen want die was doodgegaan in de oorlog. Maar wanneer ik naar hem vroeg dan vertelde ze

over zijn karakter, wat hij lekker vond en wat ze vroeger samen deden. Ze vertelde nooit waar ze vandaan kwamen, dit was tevens ook een geheim dat ze nooit aan papa had verteld. Verder had ze ook geen foto's uit het verleden van opa. Ze had wel honderden foto's van papa toen hij klein was. De enige herinnering aan opa was een oud, stoffig schilderij in de hal. Pap en Lucas hadden precies dezelfde ogen... we waren er alle drie trots op omdat dit het enige was dat ons herinnerde aan de opa die we niet kenden.

Toen we klein waren had ze ons tijdens één van de zomervakanties haar taal leren spreken. Mam was daar minder blij mee omdat we nu in het geheim dingen tegen elkaar konden vertellen die zij niet begreep. Uiteindelijk konden we bijna vloeiend in haar tot nog toe onbekende taal spreken. Wanneer ik haar opbelde spraken we ook altijd in haar taal.

Ze stond in het dorp bekend als de *rare vrouw uit het grote huis* omdat ze het vertikte om naar de kerk te gaan en omdat ze alleen naar buiten ging om boodschappen te doen en om te werken. Het was een vrij ouderwets dorp. De burens leken nooit blij om ons te zien wanneer we bij oma op bezoek kwamen omdat ze wisten dat wij net zo ongelovig waren als oma. Maar gelukkig was de nieuwe generatie die er nu woonde wat toleranter geworden.

Na een paar minuten waren we het stadje al door. *Verdomme, een klotestadje zonder winkelcentrum en sportclubs. Ik moet dus iets buiten het stadje zien te vinden.*

De huizen waren klein in het centrum van het dorp, maar ze werden alsmaar groter en groter naarmate we verder van de bebouwde kom reden. Ik herkende het huis meteen ondanks dat ik er niet zo vaak kwam. Het lag een beetje verstopt tussen de bomen. Ze wilde geen enkele boom kappen op haar perceel terwijl burens meerdere keren geklaagd hadden bij de gemeente om de bomen toch te verwijderen. Zelfs nadat een

grote tak op het dak van het huis was gevallen tijdens een storm wilde ze niet dat de boom gekapt zou worden. Het enige dat ze toeliet was dat de boom gesnoeid zou worden om te voorkomen dat er nog meer takken op haar huis zouden vallen.

Pap stopte de auto voor het huis. Daar, bovenop een kleine heuvel, lag het huis van oma Marijn. Ze had het huis laten bouwen. Blijkbaar had ze als alleenstaande vrouw met kind genoeg geld op zak om dat te doen in die tijd. Nadat ze in het huis ging wonen had ze meerdere betaalde banen gehad: een tijdje was ze schoonmaakster, naaister en een secretaresse. Nadat ze een cursus had afgemaakt kon ze aan de slag en dat bleef ze doen tot ze met pensioen ging.

Het huis was eigenlijk te groot voor haar alleen maar ze had het laten bouwen voor wanneer familie er in kwam wonen. Het was in haar land traditie dat wanneer kinderen het huis uit gaan dat ze uiteindelijk toch weer terugkomen om hun ouders te verzorgen. Daarom had ze een groot huis laten bouwen. Zodat pap met zijn gezin in de toekomst genoeg ruimte zouden hebben om daar te wonen. Oma Marijn was nog steeds mentaal en fysiek in orde. Pap had alleen een schoonmaakster ingehuurd om bij haar thuis de klusjes te doen, totdat het tijd was voor pap om voor oma te zorgen... helaas kon hij dat nu niet meer doen.

Het was een prachtig huis en het lag dicht bij een bos in de buurt. In de achtertuin lag een grote vijver. Het huis stond er een beetje vergeten bij, maar niettemin verwelkomde het ons... ondanks dat oma hier aan haar einde was gekomen. Plotseling voelde ik me ongemakkelijk. *Hoe zou het huis er van binnen uit zien?* Vroeg ik me gespannen af.

Herinneringen schoten door mijn hoofd toen ik dacht aan de hoek van de woonkamer waar oma me had leren schaken.

Hier had ze al haar hele leven gewoond... en nu ga ik erin wonen.

Ik schrok wakker uit mijn gedachten toen pap en mam al uit de auto waren gestapt, behalve de slapende Lucas en ikzelf. Ik porde hem wakker.

“Luuk, wakker worden. We zijn er.” Stijfjes klom ik uit de auto en pakte met tegenzin mijn koffers uit de achterbak.

“Lea, ga maar een kamer uitkiezen! Help je me met alles af te stoffen? Er moet veel gebeuren voordat de verhuizers komen!”

Mam was één en al ongeduld en ze liep met een noodvaart het huis binnen, haar armen zaten vol met dingen. Pap volgde haar op de voet nadat hij de hal, die hij al een lange tijd niet meer had gezien, had bekeken. Ik zette mijn koffer neer en hielp Lucas uit de auto. Ik vergat altijd dat er bij zijn deur nog het kinderslot op zat. Hij rende naar het huis en verdween door de deuropening zonder zijn koffer mee te nemen. Ik miste het soms dat hij niet meer klein en irritant was... nu was hij groot en irritant. Ik slenterde naar de voordeur met mijn armen vol met koffers en probeerde de koffers zo voorzichtig mogelijk op de grond te zetten.

Ik zuchtte toen ik de geur van het huis herkende. *Oma*... Ik nam even de tijd om alles in me op te nemen. Het voelde vreemd aan nu ze niet meer hier in huis rondliep. Maar ondanks dat ze niet meer bij ons was, kon ik haar aanwezigheid nog wel voelen. Ik keek naar de vloer van de hal die ze altijd schoon wilde houden. Er zaten nu vieze voetstappen op van ons allemaal. De vloer was gemaakt van glanzend beige marmer en ik kon mezelf bijna zien in de glanzende steen.

Geluid van potten en pannen kwam me tegemoet toen ik de woonkamer in liep. Ik ging op het lawaai af, naar de keuken. *Oma's* woonkamer was stoffig en leeg op een paar dingen na:

de boekenkast zonder boeken, haar favoriete stoel en het vloerkleed. De rest had pap een week geleden met oom Pieter, de broer van mam, opgeruimd. De spullen werden opgehaald door een tweedehands meubelzaak.

De houten vloer kraakte toen ik rondliep waardoor het nog leger aanvoelde. Een hele hoop herinneringen kwamen naar boven. *Hier zat oma met me te schaken... daar zat ik naar Pipi Langkous te kijken op de oude kabeltelevisie... en daar ging ik aardappels knappen bij het haardvuur met oma naast me.*

De hoge boekenkast was leeg, als een mond zonder tanden. Al haar boeken hadden ze op de grond gegooid in een poging om iets waardevols te vinden tussen de boeken. Plotseling rook ik een doordringende geur. *Wat is dat voor iets?* Toen ik naar de keuken liep rook ik het... *chloor*. Mam was druk bezig met het inrichten van de keukenkastjes. Ze had al een paar pannen en borden meegenomen voor vandaag. *Dit is waar het was gebeurd.* Snel draaide ik me om. Je zag geen enkel spoor op de vloer, maar pap had het verteld... *in de keuken, dicht bij de achterdeur die naar de tuin leidde hadden ze haar...*

“Ah, liever! Help je even mee met de spullen inruimen?” De keuken stond vol met pannen en borden.

“Ja, misschien zo... Ik ga eerst Lucas helpen met zijn koffer.” Ik liep weg, de keuken uit, door de woonkamer totdat ik weer in de hal terecht kwam.

“Lucas, waar ben je?!” Riep ik luid. Mijn stem galmde door het oude huis. Ik hoorde hem iets schreeuwen. De deur aan de andere kant van de hal stond open waar de trappenhal lag. De wenteltrap... oma noemde het de rozentrap. De wenteltrap die helemaal tot in de nok van het huis reikte was van metaal gemaakt. Het oude metaal piepte en kraakte, vaak kon je horen aan de voetstappen wie er naar boven kwam.

Elke stap die je zette, galmde door de smalle ruimte. Er zaten kleine ronde ramen in de muren zodat je niet helemaal door

het donker naar beneden of naar boven hoefde te lopen. Ik zag de verwilderde tuin met bloemen, het terras en de vijver. We hadden veel vaker op bezoek moeten komen... ze zou het verschrikkelijk vinden dat haar tuin er zo bij lag!

"Lucas ben je hier?!" Riep ik toen ik de eerste verdieping had bereikt. Zijn stem klonk nu luider.

"Ik ben hier!" Riep hij. *Verdomme, waarom kan hij niet een keer op zijn plek blijven zitten?* Ik rende de laatste paar treden naar boven, naar de bovenste verdieping. Het was de zolderkamer, haar schrijf- en tekenkamer. De laatste jaren kwam ze hier bijna niet omdat het te vermoeiend was om de trap naar boven te nemen. Lucas zat op de oude stoffige poef met zijn spelcomputer te spelen, maar hij zag niet dat de hele kamer één grote puinhoop was. De oude stoel lag kapot op de grond, de kast stond wagenwijd open net als alle lades van het bureau. Alle rommel had pap waarschijnlijk in de hoek van de kamer gegooid omdat hij niet zo snel alles op kon ruimen. Ik slikte de brok in mijn keel weg. *Ze zijn hier ook geweest.*

"Lucas, ik denk niet dat je deze kamer wilt. Kun je niet zien dat het een meisjeskamer is?" Hij reageerde niet. "Ik wilde je helpen met uitpakken, maar blijkbaar ben je oud genoeg om het zelf te doen." Nonchalant liep ik naar het raam en bekeek de tuin.

"Mijn koffer staat beneden. Die kan ik niet tillen!" Zei hij geïrriteerd. Zijn groene ogen schitterden geïrriteerd omdat ik hem aan het afleiden was. De zijdezachte bruine haren die hij van papa had zagen er op de een of andere manier ook gepikeerd uit.

"O jawel, dat lukt je heus wel." Ik draaide me om en liep terug naar de deur. "Ik ga mama eventjes helpen met uitpakken."

"Wacht!" Riep hij me na toen ik al naar beneden aan het lopen was. Ik keek omhoog.

“Kun je mijn koffer naar boven tillen?!” Vroeg hij snel. Ik trok m'n wenkbrauwen op. “Alsjeblijft?” Voegde hij eraan toe. *Gelukkig kan hij nog normaal doen.*

“Zo ken ik je weer.” Lachte ik. “Ik breng je koffer naar boven, maar dan moet jij alvast een leuke kamer uitzoeken.” Hij lachte zijn tanden bloot.

“Ik doe nog heel even het raam open zodat het kan luchten.” Lucas klapte het scherm van zijn spel dicht en vloog langs me heen naar beneden. Ik duwde het piepende dakraam open en stak mijn hoofd naar buiten.

Het wolkendek zag er grijs en grauw uit en kon elk moment uitbarsten in onweer. De komende paar dagen hadden ze voorspeld dat we veel regen zouden krijgen. Ik keek naar boven en zag een piepklein zolderraampje dat net boven deze zolder zat. Ik had het nog nooit gezien. Toen ik naar de trappenhal liep om een zoldertrap te zoeken hoorde ik hem roepen:

“Lea! Mama heeft je nodig!” Lucas' hoge stemmetje schalde door het trappenhuis.

Iedereen was al naar bed. De dag was snel voorbij gevlogen. Mam had de hele benedenverdieping gestofzuigd en daarna had ze de badkamer schoongemaakt van top tot teen, ik had alle slaapkamers stofvrij gemaakt en pap had de elektriciteit aangesloten en de garage opgeruimd om plaats te maken voor de rommel die we zouden hebben na het schoonmaken. Lucas mocht zich uitleven in de tuin door al het onkruid uit de border te trekken met handschoenen die veel te groot waren voor hem. Aan het einde van de dag moest ik nog de lakens verschonen van mijn gammele bed op zolder. Morgen zou mijn eigen bed van thuis komen. Ik was uitgeput.

Ik liep de zolderkamer binnen en deed het raam dicht voordat ik mijn piepende bed in kroop. Iemand kwam de trap op gelopen.

“Welterusten Lea!” Ik hoorde aan zijn stem dat hij twijfelde om binnen te komen. Ik was nog steeds boos op hem. Ik antwoordde niet en deed alsof ik sliep. “Ik weet wanneer je wel of niet slaapt liefje.” Hij opende de deur en deed de lamp aan. Fel licht scheen in mijn ogen. Hij kwam naast me op bed zitten.

“Ik weet dat het erg vervelend voor je is dat we tijdens je examenjaar gaan verhuizen.” Zei hij in de taal van oma. Verbaasd keek ik hem aan. Zijn stem klonk somber. “Maar ik weet zeker dat je hier wel vrienden krijgt. Het is een kleine stad waar niks te beleven is. Nu jij hier bent komt er misschien wat leven in de brouwerij.” Ik voelde me schuldig, maar ik was nog steeds boos op hem. Met tegenzin gunde ik hem een glimlach. Hij gaf me een kus op mijn voorhoofd. “Ga maar slapen kleine elf.” Dat is ook wat oma Marijn altijd zei voor het slapen gaan. Hij trok de dekens tot over mijn kin en liet me weer alleen nadat hij het licht uit had gedaan.

HOOFDSTUK TWEE

De volgende ochtend wist ik eerst niet waar ik was, maar daarna werd het steeds duidelijker. We waren verhuisd... en Lucas en ik moesten binnenkort naar onze nieuwe school. Humeurig liep ik naar beneden via de piepende trap. Mam was alweer bezig met dingen verschuiven en schoonmaken terwijl Lucas door de tuin aan het rennen was met een voetbal.

“Goeiemorgen lieverd! Goed geslapen?” Mijn moeder kwam de keuken binnen om koffie te zetten. De verhuiswagen zou vandaag eindelijk komen!

“Ja, goed geslapen. Jij?”

“Kort maar krachtig. Jij ook koffie?” Ik knikte en wachtte ongeduldig op de koffie waar mam net zoveel naar smachtte.

Nadat we alle oude bedden uit elkaar hadden gehaald moesten we ze nog naar beneden brengen, naar de garage. We gingen daarna weer koffie drinken en toen kwam de verhuiswagen al aan.

De hele middag waren we bezig met uitladen. Toen onze eigen meubels naar de juiste plek in het huis waren gezeuld en nadat ik praktisch mijn eigen bed in elkaar had gezet ging ik met een plof op het matras liggen. Ik zou de lakens er later op doen. Mijn leesboeken had ik ook naar boven versleept en in de prachtige oude kast gezet. Ze stonden op de planken te pronken met hun mooie kaften. Kreunend stond ik weer op om de laatste zoi in de kamer te ordenen. Alle troep had ik in de kast op de overloop bij de trap gepropt. Voordat ik het door had was het alweer avond.

Na het eten ging ik naar boven, we waren allemaal moe en we wilden allemaal slapen... maar ik moest nog mijn bed opmaken. Eerst gleed ik met mijn vingers over het oude bureau voordat ik de lakens pakte die ik daar had achtergelaten. We hadden besloten om mijn oude bureau aan Lucas te geven. Dit bureau was te zwaar om te verplaatsen dus het bureau zou uiteindelijk toch hier boven moeten blijven staan.

Het donkere bureau stond voor het raam maar ik had geen bureaustoel meer omdat we die ook aan Lucas hadden gegeven. Het enige ding waar ik nu op kon zitten was mijn bed en de oude poef.

Ik wilde eerst even met mijn vriendinnen chatten om te kijken of ze me al begonnen te missen. Blijkbaar ging ik met iets te veel enthousiasme zitten op de oude poef. Ik liet mezelf neerploffen op het krakkemikkige ding waarna een stofwolk uit het leer ontsnapte! *Shit, ik heb hem kapotgemaakt!* Het zitvlak was gescheurd, de grijze wolk verspreidde zich door de kamer! Ik proestte het uit en zette het raam open om mezelf wat frisse lucht te geven! Kwaad spugde ik de smerigheid uit. Ik was in staat om de poef naar beneden te gooien! *Ik heb net alles schoongemaakt!*

Na een paar minuten was ik pas klaar met hoesten. Pap vroeg zich al af waarom ik hier wilde slapen. De kamer was in geen jaren gebruikt, er zaten schimmelplekken op de muren en het was één groot stofnest! Maar ik had één belangrijke reden om hier te slapen: privacy. In ons vorige huis hadden we allesbehalve privacy. De grote stad was duur waardoor we in een veel kleiner huis woonden. Nu we eindelijk wat meer ruimte hadden koos ik voor deze kamer om wat meer afstand te hebben tot mijn ouders. Ik wilde graag af en toe alleen zijn, maar Lucas, pap of mam eisten vaak al mijn vrije tijd op wanneer ik eens een keer thuis was. Ik wilde gewoon één keer een kamer hebben waarbij ik in stilte een goed boek kon

lezen of een film kon bekijken zonder dat Lucas de hele tijd kwam vragen of ik met hem een spelletje wilde spelen. Mijn longen vulden zich met de frisse lucht terwijl ik naar beneden keek.

“Morgen begin ik wel opnieuw.” Fluisterde ik mezelf toe terwijl ik de koele, vochtige bries inademde. De zonsondergang brak door de wolken heen en het oranje licht maakte kleurige vlekken op het gras. Soms viel er eentje op de vijver, een ander scheen op de kastanjeboom. Toen ik iets beter keek, zag ik iets glinsteren in het gat van de kastanjeboom. Toen ik wachtte op de volgende zonnestraal wist ik het zeker. *Er ligt iets in de holte van de boom!* Snel liep ik via de stalen trap naar beneden en glipte door de achterdeur.

Ik keek over mijn schouder. Pap en mam waren waarschijnlijk een domme serie aan het kijken in bed. Ik liep op de kastanjeboom af en ging op mijn tenen staan. Ik tastte het gat af met mijn vingers en stuitte op iets dat koud en langwerpig was, ik trok het uit het mos tevoorschijn. *Een sleutel!* Het zat aan een ketting vast. Maar er lag nog iets anders verstopt dat ik kon voelen met mijn vingertoppen. Ik grabbelde nogmaals in het gat en trok het tevoorschijn...

Bloed! Geschrokken liet ik het papier bijna los. Er zat bloed op het papier! Dat kon maar één ding betekenen... Oma had dit hier neergelegd toen ze werd overvallen! Plotseling kreeg ik het ijskoud van binnen. Ik draaide het natte vel om en het bleek een envelop te zijn. De naam van papa stond op de voorkant geschreven in haar handschrift: Leo.

“Wat heb je daar?” Snel draaide ik me om terwijl mijn hart nog steeds tekeering... het was papa maar. Hij was naar beneden gekomen. Ik merkte nu pas dat ik de sleutel en de bebloede envelop achter mijn rug had verstopt.

“Je liet me schrikken.” Zei ik lachend.

“Sorry, dat was niet mijn bedoeling. Wat heb je gevonden?”
Vroeg hij nieuwsgierig. Ik gaf hem het roestige ding.

“Een oude sleutel.” Ik wees naar mijn raam. “De zon scheen erop, ik kon hem zien glinsteren.” Vertelde ik hem terwijl ik zo normaal en mogelijk probeerde te klinken. Hij moest glimlachen. Het werkte!

“Je hebt scherpe ogen, die heb je waarschijnlijk van mij gekregen.” Hij gaf de sleutel terug. “Bewaar hem goed. Misschien wilde oma hem verstoppen zodat je haar geheime pannenkoekenrecept niet kon vinden.” Grapte hij. Kort daarna had hij er spijt van dat hij een grapje had gemaakt en de grijns veranderde in een verdrietige blik in zijn ogen. “Kom mee naar binnen, het gaat zo alweer regenen.”

Onopvallend propte ik de vochtige envelop in mijn broekzak zonder dat pap het merkte. Samen liepen we naar binnen.

Ik liep als de bliksem naar boven nadat ik pap had achtergelaten in de keuken. Toen ik probeerde om de natte envelop te openen scheurde hij bijna meteen! Hoe voorzichtig ik ook aan het papier trok, ik scheurde de envelop stukje bij beetje kapot. *Nee... dadelijk gaan haar laatste woorden verloren omdat ik te lomp ben met het openen van de envelop!* Ik moest het eerst laten drogen voordat ik de brief kon lezen. Zuchtend legde ik de envelop op de verwarming. Het sleuteltje legde ik op het bureau.

Na het douchen was de spiegel beslagen. Ik droogde de spiegel af met een handdoek voordat ik mijn donkerbruine haren begon te kammen. Ze kwamen tot ver over mijn schouders. Nadat ik mijn haren had gedroogd met de föhn poetste ik mijn tanden. Mijn groene ogen starden me aan vanuit de spiegel. Toen ik terugliep naar mijn kamer controleerde ik of de envelop al droog was. Helaas was het papier nog net zo zompig als daarnet. Morgen zal die wel droog zijn. Snel kroop ik onder de wol en starde naar het bloederige papier. Ondanks dat ik doodmoe was van deze

lange dag kon ik maar moeilijk de slaap vatten. Uiteindelijk besloot ik om mezelf om te draaien en niet meer naar het papier te kijken. *Wat wilde ze aan pap vertellen?*

Pap en mam waren net de deur uit om te kijken naar welke verf ze in hun slaapkamer wilden hebben. Toen ze me wakker maakten zeiden ze dat er op elk moment iemand langs kon komen om de router te installeren en om alle internetkabels door het huis te trekken. Nadat ik me had aangekleed wilde ik meteen weten wat er in de envelop stond opgeschreven... maar net op het moment ging de bel.

De man moest een glasvezelkabel door het hele huis trekken zodat we in elk hoekje en gaatje wifi zouden hebben, inclusief de zolder. Na twee uur werk en één kopje koffie was hij al klaar. Pap en mam kwamen net binnen toen ik de wifi had aangesloten op mijn telefoon. Ze wilden even koffie drinken en daarna wilden ze al gaan verven... en ik moest natuurlijk helpen. Oma's brief moest toch nog even wachten.

De slaapkamer van pap en mam was binnen een paar uur geverfd, de kledingkast van Lucas was ingeruimd en het huis begon langzaam op het onze te lijken. Toen de dag weer voorbij was gevlogen en toen ik warm onder de dekens lag drong het pas tot me door dat de envelop van oma Marijn nog steeds op me aan het wachten was. Met een diepe zucht gooide ik de dekens van me af en liep naar de verwarming.

Voorzichtig peuterde ik aan de opening van de envelop, met wat gekraak en geknisper kon ik eindelijk het briefje uit de envelop halen zonder het kapot te maken.

Kijk onder het bureau. Stond er op het papiertje geschreven. Ik deed wat er op het papiertje stond, want dat was waarschijnlijk het bureau dat oma bedoelde. *Wat is dat?* Ik peuterde de tape van het hout en hoorde een metalen ding op

de grond vallen. *Een deurklink?* Verbaasd bekeek ik het ding. Het uiteinde van de deurklink was merkwaardig gevormd, het leek meer op een sleutel dan op een klink. Ik kon me geen deur in huis herinneren waar geen klink aan zat. *Voor welke deur is deze klink dan bedoeld?* Ik legde de vreemde deurklink in dezelfde lade als de sleutel die ik gevonden had.

Met een zucht liep ik terug naar mijn warme bed. *Waarom zou ze dit ding onder het bureau verstoppen? Wat had oma verzwegen?* Vroeg ik me af terwijl ik langzaam in slaap viel. Het had misschien te maken met waar ze vandaan kwam...

HOOFDSTUK DRIE

Ik lag heerlijk te slapen totdat ik de stem van Lucas hoorde.

“Lea... wakker worden!” Hij schudde me ruw wakker. Ik duwde hem weg.

“Wat is er mis met je?” Vroeg ik kwaad toen ik zag dat het pas kwart over acht 's ochtends was. “Wat is er aan de hand? Is er iets gebeurd?”

“Nee, maar we gaan naar onze scholen kijken vandaag.”

“Ja, vandaag! Maar NIET op dit moment! Kijk eens hoe vroeg het is!”

“Ja, maar mama wilde nu gaan omdat we op de fiets gaan. Het gaat vanmiddag regenen, dus als we nu gaan dan blijven we droog.”

“Pff... oké, best! Ik kom er al aan!” De pluizenbal sprintte mijn kamer uit. Het viel me nu pas op dat hij al helemaal aangekleed was, schoenen en al!

Zuchtend kleepte ik me aan en liep stampvoetend naar beneden. Ik had geen trek, het was nog te vroeg om te eten. Ik was gisteren toch wat later dan gewoonlijk opgebleven en moest daar nu de prijs voor betalen.

“Wil je niet ontbijten?” Vroeg pap verbaasd. Ik reageerde niet en dronk een glas melk terwijl ik tegen de keukenkastjes leunde. “Worden we vandaag weer doodgezwegen?” Vroeg pap geïrriteerd. Ik reageerde nog steeds niet. “Ja dus.”

Nadat ze klaar waren met ontbijten gingen we op de fiets naar onze scholen. Pap had de navigatie aan staan, we waren er binnen twintig minuten. Ze vonden het belangrijk dat ik wist hoe ik naar school moest rijden. *Alsof ik totaal geen*

navigatie heb?! Ik moest van nu af aan Lucas elke dag naar school brengen. Natuurlijk dacht ze niet na over mijn onregelmatige uren. Maar... zolang hij er niet voor zorgde dat ik te laat zou komen bracht ik hem met alle liefde naar school toe... mits ik het eerste uur les had.

"Hier zijn we dan!" Een dorp verderop was *the place to be*. De school van Lucas lag praktisch aan de overkant van de straat waar mijn school gevestigd was. Gelukkig waren het allebei moderne, nieuwe gebouwen. Ik was er al bang voor dat ik in een afgebrokkeld gebouw moest zitten, maar ik was volledig verrast door het moderne uiterlijk van het gebouw. Beide scholen waren hoekig, hadden een plat dak en waren parelwit.

"Zullen we even rondlopen op het schoolplein?" Stelde mam voor.

"Nee, ik ga er pas naartoe wanneer ik les heb." Zei ik kortaf.

"We gaan wel eventjes naar de school van Lucas." Mam trok hem zachtjes mee.

De vierkante witte blokkendoos was een modernere school dan mijn vorige, maar ik voelde er niets voor om daar rond te lopen. *Ik moet helemaal opnieuw beginnen...* dacht ik zuchtend. Voor Lucas was het makkelijker. Hij zou makkelijk vrienden krijgen. Ik zou na een jaar al klaar zijn, tenminste, als ik mijn examens zou halen. En daarna zou ik elke dag vanuit dit gat met de bus of met de fiets naar een treinstation moeten rijden om vanuit daar naar een grotere stad te komen waar ik aan mijn studie kon beginnen.

Ik wilde graag de wetenschap in, maar ik wist nog niet welke richting leuk was. Ik was aan het twifelen tussen biologie en natuurkunde, maar ik haalde ook goede cijfers voor scheikunde!

In gedachten verzonken stond ik naar mijn nieuwe school te kijken. Het viel me pas op dat er iemand achter een boom zat te roken op het moment dat ik de sigaret rook. Hij keek over

zijn schouder en ik kon hem nu beter zien... maar hij mij ook. *Wacht even... hoe was hij daar gekomen? Hij zit in het fietsenhok?* Bij mijn middelbare school deden ze de hekken altijd op slot in de zomervakanties. Bij deze school was het net zo, maar blijkbaar moest hij juist op die plek gaan zitten roken. De jongen stond op en kwam dichterbij. Hij had leren laarzen aan, een leren jack en een klein zwart mutsje dat zijn oren bedekte. *Waarom draagt hij een muts in de zomer?* Vroeg ik mezelf af. Hij kwam nog dichterbij, maar gelukkig zat er nog een hek tussen ons.

“Hey, hoe heet je?” Vroeg hij me terwijl hij de spijlen van het hek vastpakte.

“Leanna.” Zei ik kortaf. Ik had geen zin om met hem te praten. *Waar blijven pap en mam?*

“Wat doe je hier? School begint nog niet.” Hij had een bepaald accent dat ik niet meteen kon plaatsen, maar ik herkende het wel ergens van. *Was het Italiaans?*

“We zijn naar onze nieuwe scholen aan het kijken.” Antwoordde ik geïrriteerd.

“Waarom?”

“We zijn net verhuisd.”

“Waarnaartoe?”

“Hier ergens in de buurt... ik ben het adres al vergeten.” *Dat gaat hem geen zak aan.*

“Waar ergens?”

“Het ligt in Mariaheide, ik denk niet dat je er bent geweest.”

“Jawel, ik ben er pas geweest.”

“Weet je waar het meertje ligt?”

“Ja.” *Waar blijven ze?!* Ik had geen zin om met deze vreemde jongen te blijven praten.

“In de buurt van het meertje. Dicht bij het bospad.”

“O, daar.”

Ik hoorde mam mijn naam roepen. *Eindelijk!* Ze kwamen weer terug en Lucas straalde van oor tot oor. Ik glimlachte ongemakkelijk naar de jongen voordat ik me omdraaide.

“Ik heb iets gevonden dat je misschien wel leuk vindt aan dit dorp.” Mam gaf me een folder. “In de gymzalen van jullie scholen zijn sportclubs gevestigd. Kijk eens op de achterkant.” Ik deed wat ze vroeg en staarde naar de foto van twee vechtende jongens.

Karate, de verdedigingssport van nu! Stond er met koeienletters op geschreven. *Ze hebben een karate dojo!* Ik hoefde niks te zeggen, want mam wist al dat ik nu iets blijer zou zijn. Ze legde haar arm om mijn schouders en duwde een kus op mijn voorhoofd. Haar warme blik zorgde ervoor dat ik me iets beter voelde. Het vuurrode haar dat over haar schouders hing, maakte me altijd jaloers. Het zag er altijd zo mooi en soepel uit... mijn haar daarentegen was altijd tegendraads. Het enige dat hielp was om het eindeloos lang te borstelen en dan nog kwam het niet in de buurt van haar kapsel. Lucas en ik hadden echt het haar van pap geërfd.

“Sorry liefje, ik weet dat het moeilijk voor je is. Het is maar één jaar en dan kun je zelf besluiten waar je gaat studeren. Vraag ook maar eens rond bij je vriendinnen waar zij gaan studeren... misschien kunnen jullie dan samen op kamers.”

Toen ik mijn mountainbike van het slot haalde zag ik de jongen nog op het schoolplein staan achter het hek. Hij staarde naar ons met een blik in zijn ogen die ik niet begreep. Snel volgde ik mijn ouders en mijn broertje die de straat al bijna uit waren gefietst.

Op de terugweg regende het pijpenstelen! Zeiknat kwamen we aan bij het huis van oma. Geïrriteerd stooft ik naar boven en trok de plakkende kleding van mijn lijf. *Dan ga ik een keer mee en dan word ik zeik- en zeiknat!* Ondanks de

veelbelovende folder in mijn jaszak voelde ik me weer geïrriteerd. Ik pakte een leesboek en plofte neer op mijn bed. Na tien minuten kreeg ik weer een normaal gevoel in mijn vingers, ik had het boek te krampachtig vastgehouden toen ik boos was. Ik ademde diep in en uit totdat ik weer normaal ademde. Ik zuchtte, en moest om mezelf lachen.

Ik keek verveeld naar het plafond. Het viel me nu pas op dat er takken met bladeren afgebeeld waren op het plafond. Dat herinnerde me aan het liedje van oma... het lied gezongen in haar taal.

“Takken zo zacht als een deken... een vaandel aan de muur geeft je een teken...” Ik dacht aan de deken dat over het oude bed lag toen ik hier voor het eerst binnen kwam om de kamer schoon te maken. Buiten mijn kamer stond de oude kledingkast die nu dienstdeed als rommelkast. Het donkergroene deken trok ik tussen de rommel vandaan en klapte het open. Er stond een boom op geborduurd.

“Takken zo zacht als een deken...” Fluisterde ik. In gedachten verzonken liep ik terug naar mijn kamer en legde de deken op bed. Toen herinnerde ik me pas de bijpassende vaandeltjes die aan de muur hingen. We hadden ze weggehaald, maar de metalen pinnen waaraan ze bevestigd waren zaten nog steeds in de muur. Pap moest die nog weghalen... *maar wat is dat?*

Ik zag dat één van de pinnen niet helemaal hetzelfde was als de andere. Het viel me nu pas op. *Is dat een hendel?* Vroeg ik mezelf af terwijl ik naar de pin liep.

“Een vaandel aan de muur geeft je een teken...” Snel rende ik terug naar de kast en trok een verweerde vaandel van de planken. Ik haakte hem in het oogje van de metalen pin en trok eraan. De vloer trilde nadat een luide klap net buiten mijn slaapkamerdeur me liet schrikken. *Wat is dat? Een zoldertrap was uit het plafond verschenen!* Spinnenwebben waren over de treden gedrapeerd als suikerspin. Een mufte,

stoffige lucht kwam me tegemoet. Ik trok de zoldertrap verder naar beneden. Voorzichtig testte ik de dunne treden uit door er op te staan. Het leek veilig genoeg. Langzaam beklom ik de trap naar boven.

De zaklamp van mijn telefoon scheen fel op de donkere deur. Een verroest sleutelgat glinsterde me toe. Toen ik beter keek, zag ik dat dit de deur was die ik zocht! *De deur had geen deurklink!* Ik gleed bijna van de trap in mijn haast om de rare deurklink te pakken!

Ik denderde weer de steile zoldertrap op. Met een kloppend hart duwde ik de deurklink in het gat, maar de deur opende nog steeds niet. *De sleutel!* Ik rende weer op en neer en stak de roestige sleutel in het gat. *De deur ging open!*

De stoffige ruimte werd verlicht door het kleine raampje dat ik eerder had gezien. Toen ik naar binnen klom en daarna rechtop ging staan merkte ik dat het een hele krappe ruimte was. Ik schuifelde gebukt door het kleine kamertje. Het licht van mijn mobieltje zorgde ervoor dat ik elk hoekje en gaatje van het kamertje kon zien. *Daar!* In de hoek lag iets op de grond. Toen ik dichterbij kwam, zag ik dat het een driehoekig ding was. Ik zakte door mijn knieën en pakte het stoffige driehoekje op. Toen ik de grijze dikke laag van het ding afveegde zag ik pas dat het een boek was. *Een driehoekig boek?* Nog nooit had ik zoiets gezien.

Ik was zo enthousiast over het boek dat ik niet hoorde dat er iemand naar boven kwam... de voetstappen klonken als die van pap. *Shit!* Snel sprong ik omlaag met het boekje in mijn handen, schoof de zoldertrap naar boven en sloot het houten plafond net op tijd. Ik stormde mijn kamer binnen en gooide het driehoekige boekje in mijn klerenkast voordat pap de overloop op kwam lopen.

"Is alles goed?" Vroeg hij toen hij me verwilderd zag staan.

"Ja." Piepte ik haast fluisterend. *Waarom ben je dit voor pap aan het verbergen?* Dacht ik beschaamd. Maar het antwoord

kwam al gauw bovendrijven. *Als pap het bebloede papier zou vinden dan zou hij het nog zwaarder hebben dan hij het al heeft.*

“Ik kwam even om te zeggen dat we het goed willen maken met je. We hadden met je moeten praten om af te spreken hoe laat we op weg zouden gaan naar jullie scholen. Je hebt de afgelopen dagen hard gewerkt en nauwelijks geklaagd en dan kun je niet uitslapen. Ik heb dit ook even met je moeder besproken. De volgende keer zullen we het met je bespreken.” Zijn stem klonk somber. Ik voelde me schuldig. In de afgelopen maanden was hij anders geworden. Hij lachte minder en hij gleeed vaak gespannen met zijn vingers over zijn verkreukelde oren als herinnering aan oma Marijn. En wanneer hij het moeilijk had dan hoorde ik het aan zijn stem... net als nu.

“Ik had niet moeten snauwen.” Bracht ik uit. *Hoe kan ik hem weer opvrolijken?! “Je hebt het al zwaar genoeg.” Maak gewoon een grapje idioot! Anders wordt hij alleen nog maar meer somberder!* “Oma zou me meteen een ezel noemen en me in de hoek zetten.”

We lachten allebei hard toen ik in de taal van oma verder ging. Hij sloeg een arm om me heen en keek naar mijn nieuwe kamer.

“Het doet me plezier dat je deze kamer gekozen hebt. Ook al bevond de slaapkamer van oma zich op de eerste verdieping, dit was de kamer waar ik haar altijd kon vinden toen ik klein was. Ze was altijd aan het tekenen of aan het schrijven wanneer ze klaar was met het huishouden.”

“Dat is...” Ik zocht naar woorden. “...goed om te weten.” Een ongemakkelijke stilte lag tussen ons in.

“Wat was je eigenlijk aan het doen?”

“De laatste dingen moet ik nog opruimen in mijn kamer. Ik gebruik de kast als opslagplaats voor stoffige dingen.”

“Goed bezig.” Hij liep de deur uit. “Kom je zo naar beneden? Mama heeft appeltaart gekocht!” Riep hij over zijn schouder.

“Ja, ik kom er zo aan!”

Ik wachtte tot pap naar beneden liep en haalde het stoffige boek tussen mijn kleren vandaan. Ik poetste hem zo goed als mogelijk schoon en legde hem in één van de lades van het bureau. De rare deurklink en de sleutel naar de zolder zaten verstopt achter het houten paneel. Ik deed de lade op slot en legde de sleutel onder mijn kussen. Het vaandel legde ik weer terug in de stoffige kast voor ik naar beneden ging.

De dag waar ik al weken, zelfs maanden lang tegenop zag was aangebroken: ik moest naar mijn nieuwe school. De laatste week van de vakantie hadden pap en mam gereserveerd om te ontspannen. Tenminste, wij konden ontspannen en zij moesten alweer beginnen met werken. Die ochtend moest ik mijn boeken op gaan halen bij de balie. Ik zou ook een kluisje en mijn rooster krijgen. Ik fietste samen met Lucas naar school en bracht hem naar zijn klas toe. Hij werd verwelkomd door zijn juf en door zijn klas. Bijna meteen was hij me vergeten.

Ik fietste naar de overkant en zette mijn fiets in het fietsenhok samen met alle andere leerlingen. Mijn school was een witte doos met een plat dak. De doos lag er een beetje troosteloos bij. Er waren veel leerlingen die op het schoolplein stonden te praten met hun vrienden. Ik zette mijn capuchon op om niet op te vallen en liep naar binnen. Niemand merkte dat ik nieuw was.

Met tegenzin haalde ik mijn kluisleutel, mijn boeken en mijn rooster op bij de balie. Ze waren zo aardig om me te laten zien waar mijn kluisje was. Toen ik mijn boeken en mijn jas in de locker frotte werd ik plotseling zenuwachtig.

Ik wist niet waar alle lokalen lagen. Ik had geen andere keus dan de weg te vragen aan anderen. Ik draaide me om en zag dat de aula links was en de gymzaal naar rechts. *Oké, dat zijn al twee dingen die ik herken, nu de rest nog...* Ik haalde diep adem en liep op een groepje jongens af.

“Sorry mag ik wat vragen?” De jongens keken me een beetje dom aan. “Weten jullie waar lokaal H0.145 is?” Ze wezen naar een bordje waar de verschillende vleugels waren aangegeven. Vleugel H was rechtdoor. “Aha, dankjewel!” Ik voelde me een beetje dom dat ik het had gevraagd. Met rode wangen liep ik verder door de gangen.

Sommige delen van de school waren meer aangekleed dan andere. De muren waren van beton gemaakt. Ze hadden wat schilderijen van de leerlingen aan de muren gehangen om het wat fleuriger te maken, maar het had niet bepaald geholpen.

Het lokaal was makkelijk te vinden. Ik keek de klas in en zag een stuk of twintig jongens en meisjes zitten. Ze keken allemaal vol verwachting naar de deur omdat ze waarschijnlijk allang wisten dat het nieuwe meisje bij hen in de klas zou komen. *Geweldig.*

De leraar was een lizig kereltje dat met een nerveuze blik door zijn brillenglazen naar me keek. Zijn stem was al net zo saai als de blik in zijn ogen.

“Ben jij Leanna Lichthart?” Ik keek de klas rond.

“Ja, dat ben ik.” Antwoordde ik snel. Gelukkig hoefde ik niks over mezelf te vertellen, de leraar was er toch te saai voor om dat soort domme vragen te stellen. Ik ging gauw naast een meisje zitten dat me wel aardig leek en helemaal alleen achterin de klas zat.

De les was begonnen en ik was de draad al kwijt binnen vijf minuten. Ik besloot om wat om me heen te kijken. Mijn oog viel op het schrift van mijn buurvrouw. Ze was met een stift het logo van Thirty Seconds to Mars aan het tekenen. Toen ik onopvallend naar haar keek, zag ik dat ze haar nagels zwart

had gelakt behalve haar duimnagels, die waren groen en roze. Ze was een knappe meid met lang donkerblond haar. Ze droeg zwarte kleding... ze deed me een beetje denken aan Avril Lavigne.

"Thirty Seconds to Mars?" Ze keek betrappt omhoog met een cynische blik.

"Ik wist niet dat er nog fans bestonden in dit dorp." Ze klonk verbaasd. Haar handen zaten onder de inkt. Zo te zien had ze aanleg voor tekenen.

"Nee, dat had ik ook niet van dit dorp verwacht." Grinnikte ik zachtjes.

"Zeg je dat altijd over dorpingen?"

"Zo bedoelde ik het niet." Zei ik snel.

"Ik begrijp het wel. Ik bedoel... het is best wel een zielig stadje waar we wonen."

"Wacht... dit is een stad? Is het geen dorp?" Ze schudde haar hoofd.

"Officieel is het een stad, maar je hebt gelijk. Het ziet er niet uit als een stad... eerder een spookstad."

"Hoe heet je?" Ik grabbelde in mijn tas en haalde mijn MP3-speler eruit. "Wie heeft er nu überhaupt nog een MP3?" Ik bood haar een oortje aan zodat ze mee kon luisteren. Met grote ogen nam ze het oortje aarzelend aan.

"Ik heet Isabelle. Waarom heb je nog steeds zo'n oud ding?" Fluisterde ze terug. De muziek stond helemaal niet hard, maar de meiden die voor ons zaten keken steeds om als we met het refrein van de Thirty Seconds to Mars songs zachtjes mee neurieden.

In de pauzes kon ik bij Isabelle terecht... of ik bedoel Isa, ze wilde Isa genoemd worden. Ze had een heel leuk vriendenclubje dat eigenlijk heel erg afweek van de rest. Ze praatten daar over stripboeken en films... en leesboeken. Toen ze dat onderwerp hadden aangesneden kende ik bijna

alle titels die ze opnoemden, of ik had erover gehoord. Plotseling riep de jongen die Nelson heette het uit van verbazing!

“Ik krijg net een bericht dat de heks een nieuwe vriend heeft die vijftig is... en ook crimineel.” Iedereen grinnikte.

“Wie is de heks?” Vroeg ik lachend. Meerdere roddels werden toen gedeeld over het meisje genaamd Charlotte. Ze was de dochter van een of andere directeur van een bedrijf dat alles kreeg wat ze wilde hebben. Maar omdat ze zo rijk was, was ze ook zo verwaand als de pest.

Maar al gauw toen het onderwerp weer saaier begon te worden vroeg Nelson waar ik nu woonde. De jongen van twee meter lang met donkerblonde krullen was heel aardig. Zijn glimlach was aanstekelijk. Maar toen ik met een halve glimlach vertelde waarom we waren verhuisd werden ze plotseling stil.

Het bloederige nieuws van ons familiedrama was bekend in het dorp en iedereen had medelijden met me. Tijdens de volgende les kwam ik heel wat te weten over Isa. Ze woonde bij mij in de buurt, althans... een half uur fietsen van oma's huis vandaan, maar toch. Ze hield ervan om naar muziek te luisteren en keek naar comedyseries.

Aan het einde van de dag tijdens het laatste uur zaten er ineens vijf nieuwe meiden in de klas die ik de hele dag niet had gezien tijdens de les.

“Isa, wie zijn die meiden?” Vroeg ik nieuwsgierig.

“Dat is de heks met haar poezen. Praat maar niet met ze en als ze tegen jou praten hou ze dan te vriend want anders halen ze uit met hun nagels.” Mompelde ze geïrriteerd. “Je wil die niet tegen je hebben.” Fluisterde ze zachtjes.

“Emo! Hee, emo!” Ze gooiden een gum naar haar toe, in een reflex ving ik de gum op om te voorkomen dat Isa geraakt zou worden. Kwaad gooide ik de gum drie keer zo hard terug. Ze

gilden het uit op zo'n dramatische manier dat de lerares spontaan het lokaal binnen kwam stormen. Ze had niet gezien dat ik de gum naar ze had gegooid.

"Jullie vijf, ga eens recht zitten en houdt je mond." Ze liep naar haar tafel en ging achter het bureau zitten. De ijzige scheikundelerares duldde geen geklets in haar lokaal. Toen merkte ik het pas op... niet alleen Isa, maar ook haar hele vriendengroepje staarde me kort aan. Iedereen zat me aan te gapen alsof ik de school in de fik had gestoken! Na de les deden we onze boeken in onze tas.

"Ik wilde je nog bedanken... dat je voor me opkwam." Isa glunderde.

"Graag gedaan, het was niets. Ze moeten gewoon leren hoe ze fatsoenlijk met mensen omgaan."

"Wie moet dat leren?" Vroeg iemand achter me. Ik keek om. De lange meid met het Purdy tasje om haar elleboog stond voor me. Zelfs wanneer ik op mijn tenen zou staan kon ik niet zo lang zijn als zij. De meeste mensen omschreven me altijd als klein... en ik haatte dat. Als ik maar een paar centimeter groter zou zijn geweest dan zou dit gesprek er tenminste normaal uitzien. Maar nu... nu leek het alsof ze tegen een kind aan het praten was.

Haar make-up en outfit waren niet bedoeld om op school te dragen. Haar chaperonnes waren net zo gekleed als zij. Ze trok mijn rugzak van de tafel die nu op de grond lag.

"Ga je nog sorry zeggen voor het gooien van de gum? Jij bent vast dat rare kind dat in het spookhuis is gaan wonen."

"Jij bent dat vast kind dat al seks heeft met een vijftwintig jaar oude vent waar iedereen het over heeft." Een stilte viel in de klas, de helft van de groep stond mee te luisteren. "Op een kleine school gaan verhalen al snel rond. En zeker roddels die over heksen zoals jij gaan. Laat me met rust en laat Isabelle met rust."

Ik pakte mijn rugzak op en trok Isa met me mee terwijl de Purdy-trol met haar mond vol tanden in de klas achter bleef. Ik maakte een pitstop op de wc en Isa bleef me maar aanstaren met een grijns op haar gezicht.

“Wat is haar probleem?!” Vroeg ik kwaad. “Is ze altijd zo’n...” Ik kon geen woorden vinden. “...zo’n bitch?!” Kwaad vulde ik mijn drinkfles en nam een slok water.

“Dat is dus Charlotte... de Heks. En ja, zo is ze altijd met iedereen. Maar ik denk dat je wel een gevoelige snaar hebt geraakt.”

“Welke snaar? Ik denk dat ik een heel akkoord geraakt heb in de hersenen van dat kind... voor zover ze die heeft.”

“Je hebt haar zo ongeveer in het bijzijn van de klas voor slet uitgemaakt.”

“Nee, niet met die woorden.”

“Zo zal zij het wel zien en ze zal ook uit zijn op wraak.” Ze klonk zenuwachtig en zelfs een beetje bang. “Ze is altijd uit op wraak.”

“Hoe lang ken je dat kind al? Wat is er gebeurd tussen jou en haar dat je zo bang bent?” Ze zuchtte.

“In leerjaar één begon ze me te treiteren omdat ik me anders kleed. Ik gooide uit frustratie een basketbal naar haar hoofd tijdens gymles... ik kreeg een waarschuwing en daarna bleef ze me treiteren om me uit te lokken. Maar daar ben ik nu inmiddels aan gewend. Het was toen veel erger dan nu.”

“Het zal wel overwaaien. En zo niet, dan zit ik maar één schooljaar in hetzelfde schuitje als jij. Daarna gaan we toch studeren.”

Op weg naar huis liet Isa me haar huis zien, het was maar tien minuten omfietsen. Het was makkelijk te vinden. Toen ik thuis kwam, plofte ik neer op de bank om tv te kijken.
Eindelijk!